

Karl. „Dat is alles bijzaak. Als ik maar weg ben uit dit ellendige, vervelende land. Niets is er te zien, niets te hooren, niets te beleven! Wie verlangt er rijk te zijn op de Noordpoof? Ik wil de wereld zien en mijn eigen leven leven. Ik ben ziek van het land en het leven hier!”

Emma zonk vermoeid op een stoel; ergens in een flauwe verte zag zij een kamer met gele gordijnen, en een kamer met een bed en een oud vloerkleed, waar de gasten van de club zaten en kaart speelden en minachtend de omgeving opnamen. Een slaap-ontvangkamer! Misschien was het beter om het lidmaatschap op te zeggen....

„Karl,” begon zij aarzelend, „als we eens een radio-toestel hadden en je kon alles hooren van de heele wereld, muziek en allerlei sprekers en zoo, en we kochten 'n auto? Dan kun je 's Zondags uit toeren gaan, of 's Zaterdags avonds ga je je meisje halen om samen boodschappen te doen in de stad? Zou het niet prettig zijn? De radio speelt den heelen dag, en er wordt gauw een mooie autoweg gemaakt hier, een asphaltweg, lekker om hard te rijden. En niemand bijna in het dorp heeft een auto....”

Opgewonden kwam Karl op haar toe. „Dat verandert natuurlijk veel, moeder! Een auto en een radio....”

„Maar dan moet jij hier blijven, Karl! Je moet altijd bij mij blijven en later hier trouwen en wonen!”

„Ja natuurlijk, moeder! — Een open wagen, moeder? Hebt u geld genoeg? Auto's zijn duur, zoo'n open wagen als ik bedoel. Zou ik niet dadelijk naar de stad gaan om alles te koopen?”

„Zeg het niet tegen vader, Karl! Het is mijn eigen geld, verdiend met de toeristen en de boter, maar... we zullen het hem later vertellen. Ik heb geld genoeg voor een radio en den eersten termijn voor de auto. Auto's kun je op afbetaling koopen, niet? Maar je moet bij me blijven, Karl. Daarom doe ik het.”

„Hier blijven?” herhaalde haar zoon. „Blijven? Ja, ja, natuurlijk. — Dus ik kan dadelijk gaan?”

„Beter vandaag dan morgen,” meende Emma. „Het geld ligt klaar. Voor het donker is, kun je met den auto terug zijn. Maar je blijft bij me, hè, altijd? Als vader vraagt waarom je naar de stad gaat, moet je iets verzinnen. Hij kan later ook in den auto rijden en dan kan hij niet mopperen. En hij houdt veel van muziek, hij zal blij zijn met de radio.”

„Natuurlijk, natuurlijk,” antwoordde Karl. „Natuurlijk, vader vindt het stellig goed. Dus ik ga nu dadelijk? Waar is het geld?” Hij kuste haar hartelijk. „U bent een beste moeder, een beste.”

„Kom je gauw terug?” vroeg Emma, terwijl zij de oude portefeuille uit de linnenkast nam.

„Terug? Ja, ja! Dus een open auto, moeder? Wat zullen ze kijken in het dorp, moeder!”

Toen hij weg was, viel haar oog op de plaat van de mooie kamer. De plaat hing er al lang. Hoe lang?

Ze moest er nu iets anders hangen; het zou niet goed zijn om er iederen dag naar te kijken. Hoeveel jaren zou ze nu weer moeten sparen voor de gele gordijnen in de nieuwe kamer...

Ze ging naar de zit-slaapkamer en nam er een kalender van den muur, een reclamekalender van een radiohandel; er stond een aardig meisje op. Een kalender was gemakkelijk in de keuken, had je vaak nodig. De plaat van de mooie kamer met de lamp en de gele gordijnen verdween in de la van de keukentafel. Het was jammer, heel jammer... Maar Karl, dien ze niet kon missen, zou nu bij haar blijven.

's Avonds zaten ze met z'n tweeën aan de tafel. Emma stopte Karl's sokken en Otto las de krant en rookte zijn pijp. Emma keek tersluiks naar hem. Zou ze er iets van zeggen, hem er op voorbereiden? Over een uur zou Karl terug zijn.

„Het is stil hier, Otto.”

De man bromde iets onverstaanbaars.

„Die lange winteravonden hier...” vervolgde Emma. „Zou het niet leuk zijn om een radio te koopen? Iederen avond muziek, den heelen winter.”

„Radio? Denk er niet aan. Onzin! En 't kost veel te duur. Nee, geen radio.”

Weer viel de stilte tusschen de twee menschen. Emma werd bang; Otto zou erg boos worden, als straks Karl terugkwam en hij 't nieuws zou hooren. O, maar die boosheid zou spoedig verdwijnen, als hij de radio had gehoord en één keer in den auto had gereden. Karl kon goed chauffeurs. 's Zaterdags zou hij haar naar het dorp rijden om boodschappen te doen en soms naar de stad voor een nieuwen mantel en een hoed. En iedere week zou hij haar naar de bijeenkomst van de club brengen.

Toen Emma aan de club dacht, schrok zij. Dat kon nu niet meer. Ieder lid zou de leden ontvangen; de meesten hadden een mooie kamer, een echte ontvangkamer. Maar zij? Zij wilde hen niet meer ontvangen in de kamer met het bed van Otto en dus zou het beter zijn om het lidmaatschap op te zeggen, voor het haar ontvangbeurt was.

De sokken waren klaar. Emma nam een Magazine van het boekenplankje; het viel open bij een kleurige advertentie, 'n mooie kamer met prachtige gordijnen....

„Het is niet erg,” praatte zij zich zelf voor. „Als Karl maar blijft, ik wil niet alleen zijn. Gele gordijnen zijn niet noodig. Karl had ze nodig, Karl moest hier blijven. Niet alleen zijn, ook niet in een mooie kamer met gele zijden gordijnen. Een vrouw huwt om niet alleen te zijn; daarom wil ze kinderen hebben en ze behouden, wanneer zij niet meer van hun thuis houden en weg willen. Zooals Karl nu. Visites van vreemden, 'n mooie kamer en chique kleeren konden gemist worden, maar zij moest niet alleen zijn. Geen nieuwe kamer, maar Karl moest bij haar.”

De telefoon rinkelde.

Telefoon? Iets met Karl misschien....? Emma beefde, toen zij den hoorn opnam. Het was de stem van Karl.

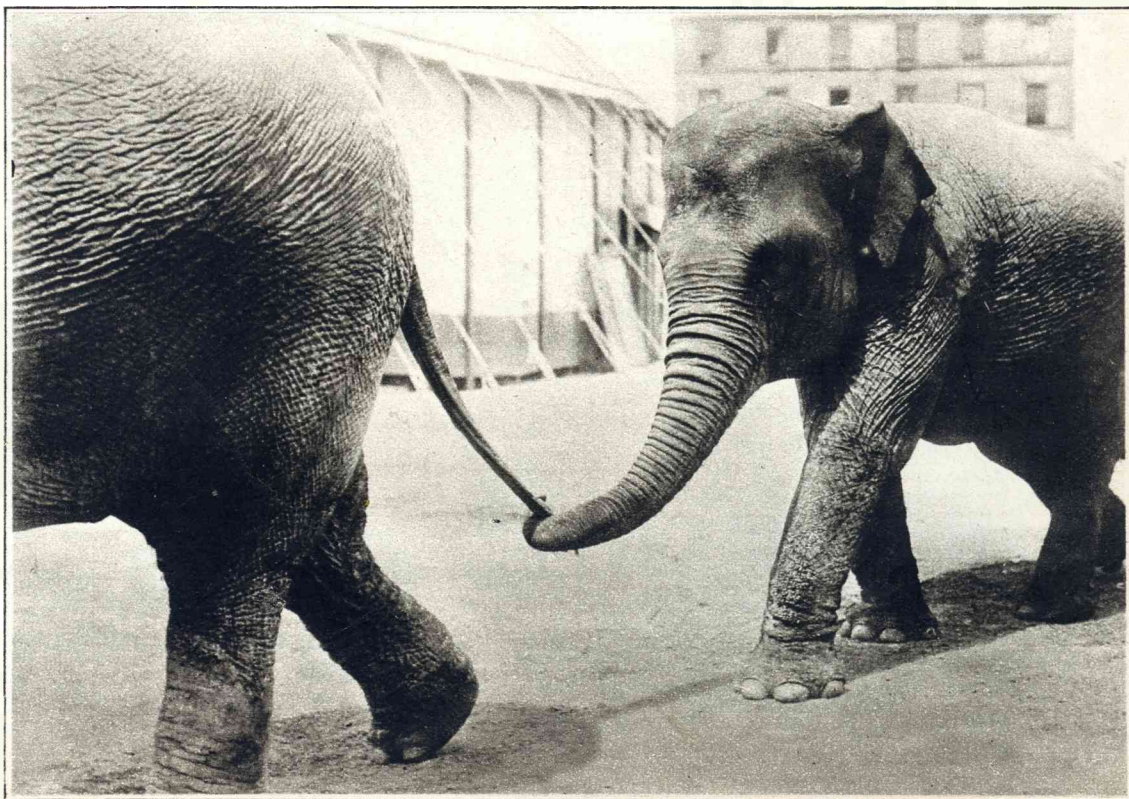
„Hallo, moeder? Ja, Karl. Ik moet u iets vragen, moeder. Zou u het erg vinden als ik dat geld van u leende?”

„Maar je hebt het toch gekregen? Ik heb 't je gegeven om een auto te koopen en een radio. — Waar ben je?”

„Op het station. — Neen ik wil het geld leenen. Ziet u, ik wou trouwen. Wat zegt u? — Nee, niet Abbie Wheelock; 't is Sue Lassom. Ik ga naar de stad; Sue wil hier niet blijven wonen, zegt ze.”

„Maar dat mag je niet doen,” snikte Emma. „Je hebt me beloofd om terug te komen! Je zou altijd bij me blijven, en daarvoor heb ik een auto gegeven en een radiotoestel.”

„U neemt 't veel te ernstig op, moeder. Ik kan niet terugkomen. Weet u, gisteren zijn we al getrouwd, heel stil — Wilt u het geld leenen? Ik heb het nu natuurlijk hard nodig om een huishouden op te zetten. Dat begrijpt u, hè? Zal ik het geld houden? U krijgt het gauw terug, en ik zal u een flinke rente betalen — Ja, ik wil u persé een flinken interest betalen. Ik zal het gauw teruggeven, dan kunt u die nieuwe kamer laten bouwen en mooi meubileren.”

AAN DEN LEIBAND.